

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του ιατρού ΔΟΓΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της 'Αστυνομίας Παρισίων)

Τα αποτελέσματα τού χασίς. Μία περιφήμη περιγραφή τού ποιητού Θεοφίλου Γκωτιέ. 'Οπτασίες και όραματα. 'Οφθαλμοπατίες και παραισθήσεις. 'Η μουσική των χρωμάτων. Οί χτύποι τού άρλεγειού. 'Οπου ή έμιλία μετακέλλεται εις κεραιούεν! Τά κύματα τής εύτυχίας. Τά φανταστικά τέρατα. Τι γράφει έ Μπωντελαίρ για τó χασίς. Τρέμει και άγωνίες.

ΣΤ'. ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τó διάφορα είδη τού χασίς. Σήμερα θά δημοσιεύσουμε μία περιγραφή τού περιφήμου Γάλλου ποιητού Θεοφίλου Γκωτιέ για τó αποτέλεσμα τού ναρκωτικού :

«... Έπειτα από μερικά λεπτά μετά τó κάπνισμα, έννοιωσα ένα μούδιασμα να μου πλημμυρίζει ολόκληρο τó κορμί. Μου φαινόταν πώς τó σωμα μου διαλύονταν και γινόταν διαφανές. Έβλεπα πολύ καθαρά μέσα στο στήθος μου τó χασίς που είχα καπνίσει σάν ένα σμαράγδι που άστραποβολούσε ολόκληρο. 'Ολόγυρο μου νόμιζα πώς καταρραυόισαν άναρχήματα πολύτιμα τεράστια όλων τών χρωμάτων, που μου

αυτή βαστάξε περισσότερο από τριακόσια χρόνια... Μά, όταν πέρασε ή κρίσις μου, είδα πώς μόνο ένα τέταρτο τής ώρας είχε βαστάξει...
»Μία τρίτη κρίσις, τελευταία και πιο παράδοξη άπ' όλες, τερμάτισε τή χασισοποικίή μου έκείνη βραδιά. Κατά τή διάρκεια τής κρίσεως αυτής ή όρασις μου έγινε διπλή. Έβλεπα δια τ' άντιχειμώνα διπλά και τóση ήταν ή σύγχυσις μου όστε επί μία ολόκληρη ώρα ή μουιν κυριολεκτικώς τρελλάς. Έκτος όμως άπ' αυτό, έβλεπα μπρός μου ένα σωρό τέρατα, δράκους, λίκωρονους, γρόιτες, κλπ. 'Η όπτασις μου ήσαν τόσο άλλόκοτες και τά πραγματικά πρόσωπα μου φαινότονταν τόσο παράδοξα, όστε έβγαλα τó μολύβι μου και έκανα τήν εικόνα τού δόκτορος Χ... ο οποίος τήν ώρα έκείνη καθόταν στο πάνω. Τόν έξωγράμισα ντυμένο σάν Τούρκου, ή ένα τεράστιο ήλιο στήν πλάτη του. Επίσης έξωγράμισα και τίς νότες τής μουσικής, καθώς τίς έβλεπα να βγαίνουν από τó πάνω, με ήρωή έλακοειδών νημάτων. Έν' άλλο σάιστο που πήρα τήν ώρα έκείνη, παρίστανεν ένα από τά παράδοξα τέρατα που έβλεπα μπροστά μου. Τό σωμα του ήμοιασε με άπομορφηνή, ή λάμιός του ήταν σάν τού σίκνου και τó κεφάλι του ήταν κεφάλι τεραστίου έρπετου, από τó όποιο έξέφταναν πολλές φλόγες και καπνός.

θάμνοναν τά μάτια. Έβλεπα έπίσης και τούς σιντροφους μου, αλλά παρμορφωμένους. Έμοιαζαν με φυτά με πολλά, είχαν φτερά και λοφία και ήσαν τόσο παράδοξοι, όστε εγώ, από τή γωνία όπου καθόμουν, είχα σκάσει στα γέλια, και, άρπάζοντας από κοντά μου τά μαξιλάρια, τούς τά πετούσα με καταληκτική ταχύτητα...

»Υστερ' από λίγα λεπτά όμως ξαναδύηκα όλη μου τήν ψυχραιμία, κι' ότε ποнокέφαλο έννοιωθα, ούτε και κανένα από τ' άλλα συμπτώματα που συνοδεύουν συνήθως τή μέθη τού κράσιού, και ήμουν ξανασιασμένος πάλι για όσα είχάν συμβή προηγουμένως... Μά έπειτα άπό μισή ώρα, ξανάεσα πάλι στήν έπίδρασι τού χασίς. Άδτή τή φορά ή όπτασις μου ήσαν πιο μετρεθεμένες και πιο περίεργες. Μέσ' στον αέρα, που ήταν θαμνός και φωτεινός συγχρόνως, πετούσαν, τρελλά κι' ακάταστα, έκτομομύρια πεταλούδες, τών όποιών τά φτερά άνηχοούσαν σάν βεντάγιες. Γιγαντιαία λουλουδία με χρυσάλλινους κάλωνες, τεράστια τριαντάφυλλα και χρυσά κηφίφια φαινότονταν κι' έσθοναν ολόγυρά μου, όμοια με πυροτεχνήματα. 'Η άσκή μου ήταν καταληκτική : άνογα τόν ήχο τών χρωμάτων!... 'Ηχοι πλάσμι, μιλέ, κίτρινοι, έφταναν κημιστοί και καταληκτικώς ερυθράκιτοι ός τ' αϊτιά μου. Ένα ποτήρι που έπετε κάτω, ένα τριέξιο τής ποίτηδρας, μία λέξις προσφερομένη πολύ σιγά, άντηκούσε στήν άσκή μου με τó βρόντο κεραιούεν... 'Η ίδια μου ή φωνή μου φαινόταν τόσο δυνατή, όστε δέν τολμούσα να μιλήσω από φόβο μήπως γκρεμισώ τούς τοίχους ή μήπως σκάσω ο ίδιος σάν βόμβα!... 'Όταν τó ρολόι σήμανε τήν ώρα, μου φαινόταν πώς τήν έσημαίναν συγχρόνως χιλιά τούλάχιστον ρολόγια μηχανοποιών ναών.

Τύποι 'Αράβων φρενοβλαδών χασισοποτών (Έκ τής Συλλογής τού δόκτορος Μαρί)

Κάθε πράγμα που άγγιζε άνεδίδε μία νότα άρμονική, που μου φαινόταν σάν να έξέφευγε από αόληκή ώρα. Έπλεα μέσα σ' έναν άκεανό μουσικής, όπου κημάζαν, σάν φωτεινά νημάτια, μεκοικοί σκοποί τής άκονίας Λαμερμούζος και τού 'Κομφός τής Σεβίλλης. Ποτέ δέν με είχε πλημμυρίσει τέτοια μακαρίσις. Μου φαινόταν πώς είχα διαλύη μέσ' στο άπειρο, πώς είχα άταλλαγή, πώς είχε ξεφύγει από τόν έαυτό μου, αυτό τόν ένοχλητικό σύντροφο που μάς συνοδεύει παντού, και, για πρώτη φορά, καταλύθαινα πού μπορούσε να είνε ή ύπαρξις τών άλλων πλάσμιων, τών άγγέλων και τών ψυχών.

Ήσαν σάν ένα σφουγγάρι μέσα στή μέση τού άκεανού. Σέ κάθε στιγμή, κηματα εύτυχίας με διεσπύχαν, μωύνοντας και βγαίνοντας από τούς πόρους του. Είχα γίνει τόσο ειδικόκεταστος, όστε οί ήχοι, τ' άρώματα, τó φως, εισχωρούσαν μέσα μου από άναμφηρήτως μικροσκοπικούς, σάν τριχες, σωλήνας... Κατά τούς ήτολογήσεις μου, ή κατάσταση

Τά ποδια τού ήσαν έπίσης τεράστια και είχαν όδους, τροχάλιες και φτερά!...

Μετά τόν Θεοφίλο Γκωτιέ, ο μέγας Μπωντελαίρ άσολόγηθε, στο περίφημο βιβλίο του, τούς 'Τεχνητούς Παράδεισους', με τó χασίς.

»Να λοιπόν ή εύτυχία! γράφει κι' αυτό. Νά ή εύτυχία με όλη τή τή μέθη, με όλες τής τίς τρελλές, με όλη τής τά παιχνίδια... Τό χασίς άλλόκοτα πάνω άπ' όλη τήν ύπαρξι σάν ένα μαγικό βροχία. Τή χροματίζει και τή φωτίζει... 'Όλα τά πράγματα παρνούσιζονται μπροστά μου με μία δόξα κηνοσύνη που ποτέ άσφαλάς δέν θα τήν ήπομαζόσουν... Βλέπω δαντελική τοπεία, μακρινούς όρίζοντες κι' άντριεμένες πολιτείες όποτερ' από μία καταράδα ή κάτω από τίς στεργμένες άχίντες τού ήλιου που βασιλεύει!...

»Και μία κηνοσύνη ξεφύγει από μέσα μου έξαφνα: «Είμαι Θεός!...»
»Σέ λίγο όμως όλη αυτή ή ύπερσηφάνεια μεταβάλλεται σε μακαρίότητα και γαλήνη, γαλήνη που ποτέ δέν τήν είχα άνειρεφθη!...

Και τότε, μετά τίς περιγραμές τών έντυπώσεων άπ' τó χασίς τών διών αυτών ποιητών, άς έλαμω στήν περιγραφή μιας κηριας φύλης, τή οποία άσφαλάς είνε πολύ λιγώτερο ποιητική.

»'Η κηρια αυτή, άφού κάπνισε τó χασίς, χωρίς κημιά εύχαρίστησι και μάλλον με άποστροφή, κάθισε για να φάει. Έξαφνα, κατά τó τέλος τού φαγητού, ένα γέλιο ακάταστο τήν έπιασε και, από τή στιγμή έκείνη, ή όφθαλμοπατίες και ή παρασθήσεις άρχισαν να διεκδέχονται ή μία τήν άλλη, πότε τρομαχτικώς και πότε γοητευτικώς.

»Τά μάτια μου — γράφει ή έν λόγφ κηρια — καθ' όλο αυτό τó διάστημα ήσαν κλειστά και μ' έκαναν έξαιρετικά. Έρχα να βρω τήν αίτια και δέν άρχισα ν' άνακλήνω ότι ο ύπαρξής μου μου... είχε άλείψει τά μάτια με μία κηστική όστια κι' ότι μου τά έτρεβε με μία βούρσα... Παρ' όλες τίς φωνές μου, παρ' όλες τίς άπειλές μου και τίς διαμαρτυρίες μου, αυτός δέν άποκαμηνόταν από κοντά μου και έξαλοκηνόσε να με τυραννή, βουρτοζόντας μου τά μάτια...»

Έννοιότα ότι όλ' αυτά συνέβαιναν στή φαντασία τής χασισομήςης κηριας.

Πολλές φορές έπίσης ή έπίδρασις τού χασίς προκάλεε βαρεία μελαγχολία και κατάθλιψη.

Έτσι μία άλλη κηρια, άφού έκάντιος άκρετές πίτες χασίς, έννοιωθε στήν αρχή ένα μούδιασμα που τήν έκανε να μεί μωρη ή κρατητή όρθια κι' έβλεπε μπρός στή μάτια τής να παρουσιάζονται περιφραμα άραβουργήματα χρυσά κι' άσημνια. Μά έξαφνα μία τρομερή μελαγχολία τήν κηριέτε κι' επί τρεις νύχτες μετά τή μέθη τής παραληρούσης άδιακότους στον ύπνο τής και έπινούσε κάθε τόσο γεμάτη τρώμο κι' άγωνία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τύπος άποχανωμένου χασισοπότου (Έκ τής Συλλογής τού δόκτορος Μαρί)